

"No els deixarem sols"

La Beatriz i la Blanca són dues estudiantes de 6è de Medicina a UIC Barcelona. Ara també voluntàries a l'Hospital General de Catalunya, on acompanyen malalts de la pneumònia COVID-19. Què fan? Com ajuden? Per què?

16/04/2020

Entre els grans protagonistes de la pandèmia del coronavirus es troben els metges, les infermeres i, en general, tot el personal sanitari. Però

també els estudiants que es preparen per ser-ho. Joves que es posen al servei dels malalts i les famílies amb els coneixements adquirits fins ara, però, sobretot, amb l'acompanyament humà que fan en aquestes circumstàncies d'emergència sanitària.

Una trucada per pal·liar la soledat

El virus de la COVID-19 ha confinat les persones, ha posat guants, mascaretes, pantalles, entremig d'elles; tanmateix les ha unit amb mirades, actituds de servei, trucades telefòniques.

El testimoni de la Beatriz i la Blanca, estudiants del grau en Medicina a UIC Barcelona i ara voluntàries a l'Hospital General de Catalunya, n'és un exemple. "La nostra principal acció és posar en contacte el pacient amb un familiar a través de videotrucades", explica la Blanca.

Per la seva banda, la Beatriz explica com s'organitzen. "Cada matí tenim una sèrie de pacients derivats d'aquells metges que ens han sol·licitat fer una videotrucada pels ingressats a l'hospital. En una llibreta apuntem el nom, número d'habitació, telèfon de contacte amb observacions i dades familiars (alguns necessiten un raspall de dents, altres estan pendants de rebre alguna cosa de la família, o bé cal gestionar una interconsulta amb psicologia o volen parlar amb el capellà de l'hospital...). Som sis persones voluntàries que ens dividim en dos grups i que passem amb els malalts en dies alterns. Entre nosaltres, ens organitzem de manera que, mentre que dos es troben a l'habitació fent la videotrucada, un altre voluntari espera fora per netejar el mòbil en sortir." La llista de pacients cada dia és més llarga.

Aquesta és la part organitzativa. També explicar-ho als malalts quan entren a l'habitació, amb la protecció necessària. Després ve el servei. "Mentre fem la trucada de vídeo, comenta la Blanca, la idea és ser simplement l'instrument que aguanta l'aparell per fer possible la comunicació del malalt amb la família; però, la majoria de les vegades, és molt difícil mantenir-se al marge". Hi ha pacients que no es troben en condicions de llegir o parlar i aleshores les voluntàries aprofiten per llegir-los els escrits que reben. "Hi ha infinitat d'agraïments dels familiars".

La formació humana és fonamental

"El que fem a l'hospital no requereix especialment coneixements mèdics. Però és cert que, amb 6 anys de medicina, de pràctiques en hospital, tenint experiències amb pacients, les

seves malalties, històries i patiment, sí que facilita l'entrada i l'adaptació a aquest tipus d'experiència voluntària. En aquest cas, crec que la formació personal és el més important per bregar amb el tipus d'ajuda que estem oferint", són paraules de la Blanca.

La Blanca ahora té clar que "a UIC Barcelona, des del principi fins al final de la carrera s'ha donat gran importància a formar-nos, primer de tot, com a persones que es preocupen d'altres persones. Durant els 6 anys ho aprens, però moltes vegades dónes per fet que ja portes dins aquesta sensibilitat i valors que un bon metge té. Ara arriba el moment de la crisi Covid-19, d'aquesta pandèmia que ens ha portat a estar al capdavant, donant suport als pacients i famílies d'una manera molt propera i fràgil. I, ara sí que t'adones que una bona formació personal, uns fonaments sòlids són

imprescindibles per poder donar suport amb delicadesa, transmetent confiança, esperança, i sobretot, la tranquil·litat que no els deixarem sols."

També ho creu així la Beatriz. "Diria que és una combinació entre la formació rebuda a casa i la rebuda a la universitat. Des de primer curs de carrera a la UIC han procurat de formar-nos molt en la relació metge-pacient, els valors en la pràctica mèdica i en la comunicació i, tot i que també té a veure amb la personalitat de cada un, crec que per canalitzar bé totes les emocions és molt necessària una bona formació que t'ajudi a tenir seguretat en tu mateix i a confiar." En el cas de la Beatriz potser també l'ajuda en aquest voluntariat el fet que "fa 5 anys em vaig retrobar amb Déu i des de llavors he viscut la meva fe amb Hakuna. M'encanta passar temps amb la família, amb les meves

amigues i el meu xicot. M'apassiona la medicina i gaudeixo amb una bona conversa". Ara ho fa amb els pacients.

No els deixarem sols

I al final queden les històries. La Blanca i la Beatriz en comparteixen les dues que potser les han colpit més en els darrers dies.

La primera pacient de la Beatriz "era una senyora gran i el metge ens havia explicat el seu historial. Em feia cert respecte tractar-la perquè estava completament sola, el seu únic familiar i el més proper havia mort. Portava tres setmanes sense parlar amb ningú, no tenia ni mòbil. Quan vaig aconseguir que fes una trucada de vídeo amb els seus veïns, el primer que els va dir va ser que es volia rentar els cabells però que no tenia assecador i no podia estar amb els cabells mullats estant malalta. Ho vaig apuntar en observacions i quan

li vaig dir que li aconseguiria un assecador, em vaig adonar que havia estat més senzill del que m'imaginava. Es tractava d'escoltar allò que necessitava i no tant de "fer res". L'assecador li va fer la resta de l'estada més fàcil. M'havia guanyat una miqueta més la seva confiança. I després de les videotrucades ens quedàvem una estoneta parlant i ella es desfogava amb mi. Amb això m'adono que amb un acte petit que sembla insignificant, si es fa amb amor, Déu el converteix en una cosa extraordinària".

Aquests dies, comparteix la Blanca "m'he trobat amb un pacient relativament jove. Havia estat molt greu a l'UCI. Ara és a semicrítics. Porta 18 dies sense veure la família. Ens hem posat en contacte amb la seva dona. Ara cada dia, ella el pot veure a través de la videotrucada".

"A més, els hem facilitat un contacte on li envien cartes, dibuixos, missatges i també àudios. L'últim dia que vaig ser-hi amb ell, abans de trucar a la dona, li vaig portar alguns dibuixos, li vaig llegir cartes de dos amics seus i va escoltar àudios dels seus pares, filles, i algun altre amic i familiar. Va ser molt emotiu veure com, en el seu estat, sense poder encara parlar ni moure's, s'emocionava escoltant tot el que li arribava.

Quan vam trucar a la seva muller, ella va poder també percebre el subtil, però molt significatiu somriure que s'amagava darrere de la mascareta d'oxigen, i també els seus ulls humitejats. I, el més impressionant, escoltar la dona i la filla a través de la pantalla, que malgrat el dolor i sofriment, no deixen de somriure d'orella a orella, i emocionades li transmeten una

infinitat d'energia positiva a través de les seves paraules.

Ara el pacient ha millorat de manera espectacular. Aquesta família està sent un testimoni en vida del que és capaç l'Amor. Enmig del més gran dels sofriments, ell pot sentir que no està sol. La dona m'agraïa després amb fervor el que significava per a ells poder-lo veure i confessava que no sabia d'on treia la força".

La Blanca diu que ho intueix: "és l'Amor que la nostra dimensió terrenal no entén, aquest Amor que ho pot tot, com el mateix Jesús, que enmig d'un dolor i sofriment immens va carregar la seva creu fins al final, estimant fins a l'extrem."

"Les videotrucades i la retransmissió de tots els àudios, cartes i dibuixos són el recordatori que no està sol, l'instrument pel qual rep la confiança i la força de la seva dona i tota la família per seguir lluitant.".

Les persones voluntàries són els que ho fa possible.

I tot va començar quan un metge de l'Hospital General de Catalunya, també professor en el Grau de Medicina UIC va veure a més de la malaltia, la soledat que aquesta provocava en els pacients. I va demanar ajuda als estudiants que estaven disposats a aportar el seu gra de sorra en aquesta crisi. Una de les assignatures de la carrera, la de la relació metge-pacient, la Beatriz i la Blanca i molts d'altres estudiants de medicina, ara voluntaris, han après en viu. El personal sanitari són persones que es preocupen d'altres persones.

voluntariat-uic-hospital-general-
catalunya-coronavirus/ (07/08/2025)